

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Poslední vlak

Nebe.

Nebe je prostě nebe.

Modrá obloha, roztomilé obláčky, velká oblaka, bouřkové mraky, jarní deštík, krupobití, blesky, hromy a tak.

Prostě normální nebe.

Pravda, z určitého úhlu, a když trochu zamhouříte oči, může se vám stát, že na jednom z těch oblaků uvidíte něco jako bránu. A před tou bránou něco jako malou celnici s pruhovanou budkou, závorou a stolem, za kterým sedí celník v ošoupané šedé uniformě.

A když se budete hodně soustředit, uvidíte, jak se čas od času zjeví před celnicí napůl průhledná postava.

„Tak jméno.“

Celník se tvářil velmi přepracovaně a postava na druhé straně stolu velmi zmateně.

„Jste hluchej, nebo co?“

Postava u stolu se konečně dohmotnila do plných proporcí.

„Kde ... kde to jsem?“

„Zatím nejste, milej zlatej, nikde,“ pravil netrpělivě celník, „a záleží jenom na mě, kam nakonec půjdete. Takže to jméno.“

„Emanuel Stupný,“ odpověděla postava.

Celník se na postavu nedůvěřivě zadíval.

„Co že to?“

„Emanuel Stupný,“ odpověděla znovu postava.

„Co jste jim proved, člověče?“

„Komu?“

„No rodičům, komu asi? Takovýhle jméno.“

Emanuel Stupný se zatvářil uraženě.

„Historie rodu Stupných sahá čtyři sta let do historie a ...“

„To nemyslím,“ přerušil Stupného celník, „ale co ten Emanuel?“

„To je po tátovi.“

„Móc hezký. A co dědeček?“

„Dědeček byl Kazimír.“

„Tak to беру zpátky, to jste s Emanuelem dopad ještě dobře.“

Celník vytáhnul ze stolu formulář, zacvakal propiskou a začal vyplňovat. Jméno. Příjmení. U kolonky Druhé jméno se zarazil.

Vzhlédl od formuláře a zadíval se na Stupného. Stupný, který mu do formuláře nakukoval, se jen roztomile usmál.

Celník si povzdechl a zapsal do formuláře celé jméno.

Emanuel Kazimír Stupný.

Ještě jednou si povzdechl a začal vyplňovat další kolonky ohledně národnosti, vyznání a rodiny.

Vyplňování šlo celkem svižně a celník se zarazil až zhruba v půlce formuláře.

„Vaše životní filozofie?“

Stupný odpověděl popravdě.

„Trep.“

Celníkovi se zadrhla propiska.

„Opakujte to.“

„Trep.“

„To ste to nemoh říct rovnou?“

Emanuel Stupný jen pokrčil rameny.

„Trepové mají formulář se zeleným pruhem, člověče.“

Celník, s velmi otráveným výrazem, vytáhl ze stolu formulář se zeleným pruhem a všechny doposud nashromážděné údaje do něj přepsal.

„Tak dál,“ pokračoval celník v již novém, zeleně pruhovaném formuláři.

„Oblíbená barva?“

„Zelená.“

„Košílový vzor?“

„Kostka.“

„Oblíbený zpěvák?“

„Cash.“

Celník chvíli listoval v adresáři s nápisem Hudba – country – americká, až se dolistoval k písmenu C.

„Rodné jméno J. R., umělecké Johny?“

„Ano.“

„Tak vidíte, Stupný, jak nám to jde.“

Podobně svižně se podařilo celníkovi vyplnit i další požadované údaje. Pravda, mírně se zasekl u položky Oblíbená rostlina, neboť Stupného

odpověď Chmel, se mu zdála poněkud za hranou. Ale že je chmel zelený, tak se mu ho do formuláře přece jenom podařilo dostat.

„No vida, Stupný, už to skoro máme. Takže oblíbená hudba?

„Metal.“

Propiska v celníkově ruce se rozpadla na prvočinitele.

„Člověče, to snad nemyslíte vážně! Metal? Dyt' to je ... to je ... to je formulář s černým pruhem a ten tu vůbec nemám!“

Celník se otočil k bráně za sebou a třikrát se pokřižoval.

Pak se vrátil zpátky se Stupnému a tiše pravil:

„Takže, Stupný, teď se hluboce zamyslete a řekněte mi nějakou jinou oblíbenou hudbu.“

„Já za to nemůžu, já mám prostě rád metal.“

„A neřekl jste před chvílí, že jste tremp?“

„No, řekl.“

„A chvíli potom, že oblíbený zpěvák je Johny Cash?“

„No, jo, no.“

„Tak proč TAK PROČ MI DO TOHO MOTÁTE NĚJAKEJ METAL???“

Celník se rozlítil tak mocně, až brána za ním popuzeně zavržala. Když to celník zaslechl, zarazil se, a pro jistotu se opět třikrát pokřižoval.

„Tak to vidíte, Stupný, co děláte.“

Emanuel Stupný nedělal nic, ale ze své odpovědi odmítal slevit.

„Podívejte, Stupný, já tu mám pár možností a ty plně odpovídají formuláři se zeleným pruhem. Já vám napovím, vy to řeknete a máme to v kufru. Je to jasný?“

Emanuel Stupný jen pokrčil rameny.

„Začínáme. Představte si hudbu, jejíž interpreti jsou velmi často v duchodovém věku, případně i po smrti, ale nadále svou hudbou již desítky let oslovují široké spektrum posluchačů. Tak, Stupný, co vy na to?“

„Rolling Stones?“

„Vy si ze mě, Stupný, vážně děláte prdel.“

Hned jak celník vyslovil poslední slovo, začal s důrazným křižováním a na bránu se ani nepodíval.

„Vidím, Stupný, že to s váma po dobrém nepůjde, tak Vám z moci úřední stanovuji jako oblíbený žánr Country, Folkovou a Trempskou hudbu.“

Celník si radostně zamnul ruce a vyplnil několik kolonek zeleného formuláře.

„To jste moh říct rovnou,“ pravil škodolibě Emanuel Stupný, „to mám samozřejmě taky rád.“

Celník se na Emanuela Stupného podíval pohledem, za který by se nemusel stydět žádný z jeho kolegů z nižších pater.

„Tak, Stupný, a máme tu poslední údaj. Čemu se tu chcete věnovat?“

„No,“ odpověděl váhavě Stupný, „já jsem chtěl být vždycky švec.“

Celník se u stolu prudce narovnal, vyvrátil oči v sloup a v koutku úst se mu objevila pěna.

Emanuel Stupný to se zájmem pozoroval.

Když celník dopěnil, zasípal směrem ke Stupnému.

„Člověče, ... člověče zlatá, ... obuvnická výroba ... ta má formulář s HNĚDÝM PRUHEM.“

Následně začal prudce škusbat se šupletem, ve kterém se měl nacházet příslušný formulář. Marně.

Šuple s formuláři se rozhodlo, že si podobné chování nezaslouží a vzpříčilo se.

„Já se na to vykašlu,“ zaryčel celník, popadl hnědou pastelku a začal hysterickými tahy přebarvovat zelený pruh na formuláři.

Přestože výsledné dílo zdařile aspirovalo na kolonku Oblíbená barva – Maskáč, byl celník se svým dílem spokojen. Velkými písmeny připsal do formuláře slovo ŠVEC a odeslal formulář potrubní poštou.

„Co bude teď,“ otázal se celníka Stupný.

„Teď budeme čekat,“ odpověděl nepřítomně celník a začal vyplňovat jakási lejstra.

Stupnému se podařilo nakouknout celníkovi pod ruku a zjistil, že hraje sám se sebou piškvorky. A prohrává.

Najednou to zasyčelo a z potrubní pošty vypadla zásilka. Celník rozšrouboval pouzdro a prostudoval papír.

„Tak už můžu jít?“ otázal se Emanuel Stupný a pohnul se směrem k bráně.

„Kam se to hrnete, člověče?“ zarazil Stupného celník, „vy nejdete za bránu. Vy jdete na vlak.“

„Kam?“

„Na vlak. Vy snad nevíte, co je to vlak?“

Emanuel Stupný samozřejmě věděl co je to vlak, ale ať se rozhlížel, jak chtěl, neviděl nikde koleje.

„A kde je ten vlak?“

„Jako každé vlakové nádraží,“ oznámil celník a podal Stupnému jízdenku.

Sotva se jí Emanuel Stupný dotkl, zablesklo se mu před očima a celník i s celnicí a bránou zmizel.

Emanuel Stupný stál uprostřed mlhy a nic neviděl. Ani nic neslyšel. Když zkusil zakřičet, neuslyšel ani vlastní hlas.

Najednou se mlha začala protrhávat a Emanuel Stupný zjistil, že stojí na nástupišti. Došlo mu, že je to nádraží, o kterém mluvil celník.

Na nádraží byla jen jedna kolej a na ní stála vlaková souprava.

U dveří do soupravy stál vysoký a zamračený průvodčí. Zkontroloval Stupnému jízdenku a mlčky mu ukázal směrem do vlaku.

Stupný měl pocit, že průvodčího už někde viděl. Nebyl si schopen vybavit kde, ale tím, že ho odněkud zná, si byl zcela jistý.

S myšlenkou na průvodčího vstoupil do vlaku a po chvíli hledání našel kupé, jehož číslo se shodovalo s číslem na jízdence. V kupé byla naprostá tma, ale Stupný přesto vstoupil.

Náhle se rozjasnilo a Emanuel Stupný zkoprněl.

Pak prudce otevřel dveře kupé a vyšel zpět na chodbičku. Normální vlaková chodbička, kterých Emanuel Stupný viděl za svůj život už stovky.

Otočil se a vešel zpátky do kupé.

To samé opakoval asi třikrát a pořád mu to přišlo divné.

Vlakové kupé s jeho číslem bylo zevnitř velké zhruba jako náves menší vesnice. Uprostřed hořel oheň a na něm se hrálo cosi v kotlíku. Vzadu mezi stromy byl postavený přístřešek a pod ním leželo staré omlácené banjo, o které Stupný přišel už před lety. Kus dál od ohně stála kompletně vybavená ševcovská dílna i s verpánkem a prostorem zněla stará dobrá country music.

To bylo Stupnému sympatické, i když měl čím dál silnější pocit, že tu country hrají Stouni.

Když do kupé vstoupil průvodčí, měl Stupný mnoho otázek.

Nepoložil však ani jedinou.

Průvodčí byl oblečen celý v černém a místo kleštiček měl v ruce kytaru.

Emanuel Kazimír Stupný si konečně vzpomněl, odkud průvodčího zná a všechny otázky ho rázem přešly.

„Hello, I am Johny Cash,“ pozdravil průvodčí a vlak se pomalu rozjel.

*2. místo Próza Oldpsavci
Petr Soldát – Harmonika*